REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXV - lipanj 2014.

Žrtve cionističkih progona:
VINCENT REYNOUARD

Tema:
RASNA DOMINACIJA

In Memoriam:
DOMINIQUE VENNER

Sjećanja:
KAKO SU ANTIFAŠISTI "OSLOBAĐALI" ZAGREB I ZAGREBČANE

Revolucija vrijednosti:
MUHAMEDIZAM

Vincent Reynouard, rođen 1969., je francuski povjesničar specijaliziran za Drugi svjetski rat, koji je bio kažnjen zbog kršenja kontroverznog francuskog zakona "Gayssot" izražavajući svoje mišljenje o povijesti dvadesetog stoljeća.

Reynouard je studirao u Caenu, u Normandiji, te je diplomirao kao kemijski inženjer. Nakon toga predavao je matematiku u srednjim školama. Međutim, 1997. otpušten je iz političkih razloga odlukom ministra obrazovanja, nakon što su otkriveni revizionistički tekstovi na njegovom računalu koje je koristio u školi. Od tada, Reynouard opstaje pišući svoje tekstove kao povjesničar.

Godine 1991. oženio je svoju suprugu i oni su vremenom postali roditelji osmero djece.

Reynouard je autor nekoliko desetaka eseja i brošura s različitim temama, od kojih se većina odnosi na Drugi svjetski rat. Autor je knjige o "masakru" u Oradour-sur-Glane, sukobu u francuskom selu u lipnju 1994. između njemačkih SS postrojbi i boraca Pokreta otpora, u kojem je stradalo 640 civila.

Postao je poznat po revizionističkom časopisu *Sans Concession*. Bio je odgovoran za djelovanje na francuskom jeziku u pogledu organizacije VHO, neovisnog revizionističkog središta koje objavljuje literaturu na Nizozemskom, Njemačkom, Francuskom i drugim jezicima.

Reynouard ima određene simpatije prema Trećem Reichu i nacional-socijalizmu, kao ideji. Dosta puta bio je žrtva pravnih progona zbog svojih pisanja. Nekoliko puta bio je osuđen zbog "misaonih zločina."

Na sudu u Caenu, 8. listopada 1992., osuđen je na mjesec dana zatvora (suspendiran), te kažnjen s 5000 franaka zbog kršenja "Gayssot" zakona, koji kaže da je zločin "osporavati" ili odbacivai određene "zločine protiv čovječnosti," što je utvrđeno Poveljom Nuremberškog Tribunala 1945.-1946. Ovu kaznu dobio je zato jer je poslao anonimna pisma 24-ero srednjoškolskih učenika zajedno s kopijama koje osporavaju tvrdnje o ubijanjima u plinskim komorama tijekom Drugog svjetskog rata.

U lipnju 2004. Reynouard je osuđen na dvije godine zatvora zbog toga što je producirao i distribuirao videokazete na temu događaja u Oradour-sur-Glane, koje navodno opravdavaju ratne zločine. Međutim ova odluka kasnije je poništena na drugom sudu. Ranija konfiskacija njegovih istraživačkih radova bila je valjana.

Sud u Saverneu, 8. studenog 2007., osudio je Reynouarda na godinu dan zatvora te kaznu od 10 000 eura zbog "osporavanja zločina protiv čovječnosti" pisanjem brošure od 16 stranica s nazivom "The Holocaust: What They Hide from You." Također je određeno da mora platiti 3000 eura anti-rasističkoj organizaciji LICRA. Žalio se na presudu.

Dana 25. lipnja 2008., Prizivni sud u Colmaru potvrdio je jednogodišnju zatvorsku kaznu i naredio da Reynouard mora platiti ukupno 60 000 eura, što uključuje kaznu od 20 000 eura, troškove suđenja i troškove objavljivanja obavijesti s izvodima iz presude u "Službenom listu Francuske republike," kao i u uglednim francuskim dnevnim novinama *Le Monde*, te lokalnom dnevniku *Dernières Nouvelles d'Alsace*.

U međuvremenu, Reynouard bježi sa svojom obitelji u susjednu Belgiju.

Sud u Bruxellesu, u lipnju 2008., proglašava Reynouarda i belgijskog izdavača Siegfrieda Verbekea krivima zbog "osporavanja zločina protiv čovječnosti" jer su napisali i objavljivali literaturu koja "negira Holokaust." Obojica su osuđeni na godinu dana zatvora i morali su platiti kaznu od 25 000 eura, kao i naknadu sudskih troškova i druge troškove.

Njegov odgovor na to bio je: "Kada se ljudi ne mogu sjetiti ničeg drugog osim zatvaranja kako bi se riješili verbalnog protivnika, razlog tome je taj što nemaju argumenata."

Vincent Reynouard, borac za istinu, proganjan zbog svojih radova i ideala.

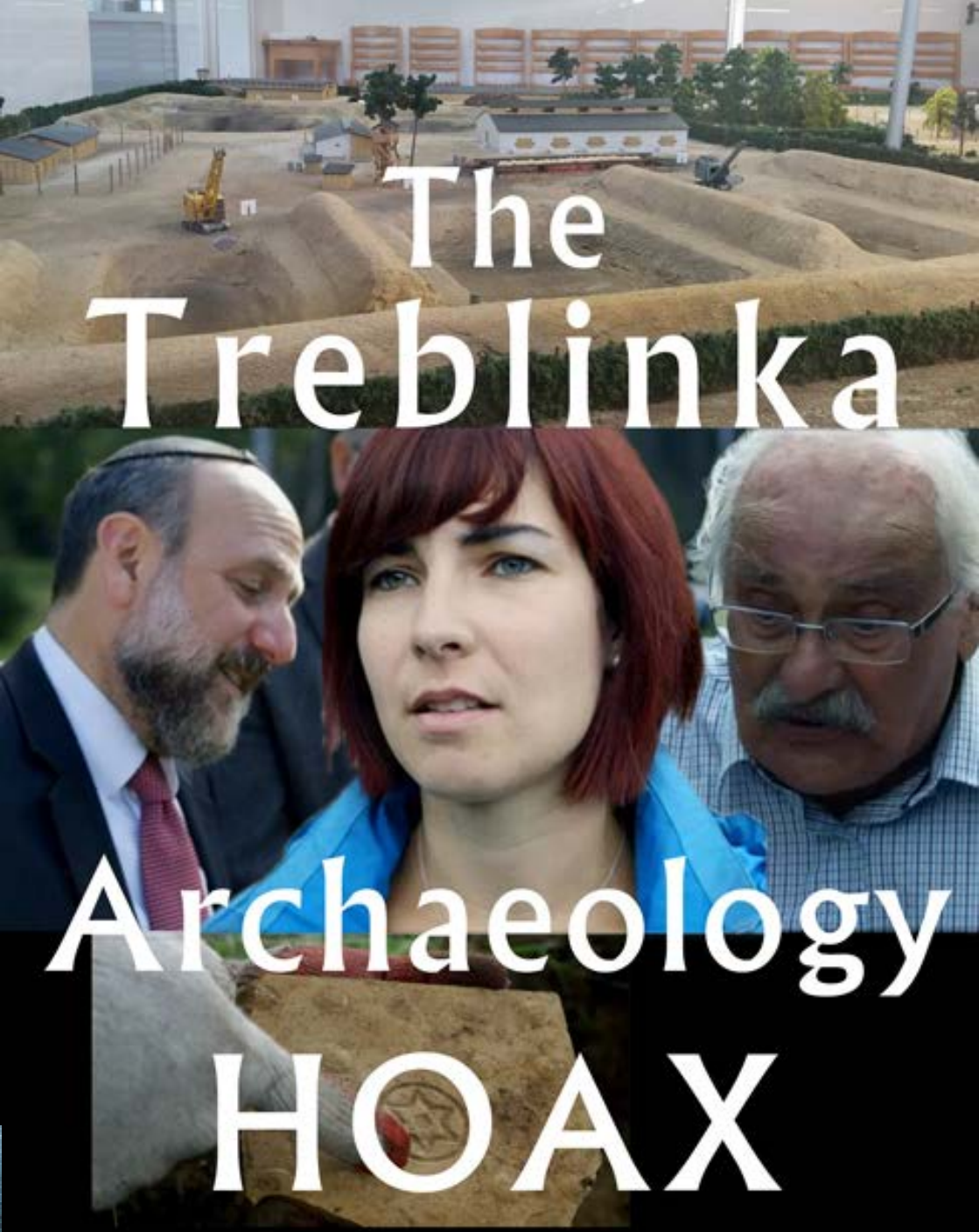

The Treblinka Archaeology HOAX

20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM

PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST

WWW.GASCHAMBERHOAX.COM

Rasna dominacija

Ljudske rase mogu se razvrstati u hijerarhiju prema dominaciji. Neke su rase dominantne nad drugima. U našem prirodnom staništu, mi smo dominantna rasa na zemlji, a danas, Židovi zauzimaju tu poziciju. Oni su pokorili bijelce toliko brzo i lako kao što su bijelci pokorili crnce, Američke Indijance i istočne Azijate. (Da, usprkos tome što ti azijati navodno imaju veću inteligenciju prema IQ testovima, mi smo dominantna rasa.)

Budući da su Židovi dominantni nad bijelcima, koji su pak (prije pokoravanja) bili dominantni nad svim ostalim rasama, Židovi su ipso facto dominantni nad svim ostalim rasama na zemlji, sve dok njihova učenja, psihologija i duboko usađena uvjerenja njima govore da jesu. Ne postoje iznimke od tog pravila. Slijedeći ovaj način razmišljanja, druge rase ne posjeduju bolju obranu protiv židovskih pljački od nas.

To je dobro prikazano u pismu iz 1953., koje je napisao ogorčeni Francis Parker Yockey u Egiptu, gdje se nadao navesti nekoliko saveznika protiv Židova:

Ti ljudi su strašno glupi i nepopravljivi (nisu sposobni za prosvjetljenje)… Oni su jednostavno previše pečeni na suncu da bi bili sposobni išta ostvariti…

Prije nekoliko dana arapski novinar mi je rekao o Židovima, Židove smatram rođacima."A zemlja je sad u ratu sa Židovima. No, dužnosnici kažu: ne protiv Židova, nego protiv CIONISTA… Čak su se i bogovi borili uzaludno protiv gluposti. Ovdašnje su sinagoge vrlo velike, a i u porastu su. Velike tvrtke su židovske. Na ulicama se ne može Židove razlikovati od ostalih - osim u nekoliko slučajeva – ovi ljudi dolaze iz Europe i kažu Ja sam Europljanin."A oni [Egipćani] im vjeruju.

Postoje dva načina gledanja na ovo. Prvi je jednodimenzionalni "rasistički" način: "Ti glupi Arapi (ili muslimani)!" Drugi je iz perspektive dominacije. Arapi, unatoč tome što su (navodno) slični Semitima, ne mogu se mjeriti sa židovskom dominacijom. Židovski uspjeh uvelike ovisi o sljepoći i pokornosti njihovih žrtava.

Ideja rasne dominacije bila je unaprijeđena od strane fizičkog antropologa Carletona Coona, profesora na Sveučilištu Harvard i Sveučilištu u Pennsylvaniji, u knjizi *Porijeklo rasa* (New York, Alfred A. Knopf, 1962.). Drugi radovi Coona su *Europske rase* (1939.) i *Živuće rase čovjeka* (1965.).

U *Porijeklu rasa*, pod podnaslovom "Dominacija skupina", napisao je:

Dominacija ima dva značenja u zoologiji: dominacija pojedinaca u društvenim skupinama, kao što je pokazano hijerarhijskim poretkom i slično, te dominacija jedne vrste životinja u odnosu na drugu. Ovdje smo zabrinuti samo za drugo značenje.

Skupine dominantnih životinja mogu se razvrstati prema različitosti od cijelih ustroja do obitelji, rodova pa čak i vrsta… Čak i unutar vrsta kao što je naša [Homo sapiens], određene podvrste i rase mogu pokazivati dominaciju nad drugima. To je dio evolucijskog procesa…

To je razlog zašto zečevi i lisice, kada se puste u Australiji, podignu takav kaos u lokalnoj fauni i zašto su, u drugačijem smislu, no slijedeći isti princip, bijeli doseljenici zamijenili aboridžine u vlažnijim dijelovima istog kontinenta.

Ljudi koji su imali psa mogli su vjerojatno posvjedočiti jednom sličnom principu. Neki psi su dominantni nad drugima u smislu koji je opisao Coon. U susretima s drugim psima, jedan pas je, neovisno o pasmini tih drugih pasa, mogao nametnuti prijeteću atmosferu i drugi psi odmah bi se pokorili, spuštajući se i praveći cvileći zvuk.

Sličan dominantno-poslušni odnos postoji između Židova i bijelaca. Bijelci su pokorni – što je tako sramotno. Također postoji čudna – iskreno, odvratna – sadomazohistička komponenta, gdje su Židovi mržnjom ispunjeni sadisti, a bijelci klanjajući mazohisti.

Dominaciju bi trebalo razlikovati od darvinističke sposobnosti, s kojom se često miješa. Strogo gledano, kada se primjeni na rasu, sposobnost znači diferencijalni reproduktivni uspjeh (više potomaka). Stoga, kao što piše u jednoj sveučilišnoj knjizi, "Takve izjave da 'nesposobni nadmašuju reproduktivnost sposobnih' su beznačajne. Po definiciji, nesposobni ne mogu nadmašiti reprodukciju sposobnih." Jedna od najsposobnijih ljudskih populacija danas su crnci, barem u reproduktivnom smislu.

Dominacija se također razlikuje od superiornosti. Premda su Židovi dominantni nad bijelcima, mi smo ipak superiorni. Kao što je istaknuo William Pierce, naša rasa ukupno bolje odrađuje posao u svakom području dostignuća: književnosti, inženjerstvu, slikarstvu i kiparstvu, astronomiji, gradnji gradova i putova te istraživanju novih zemalja.

Iako je židovska dominacija vidljiva u mnogim segmentima, ona je posebno vidljiva u društvenim, kulturnim, ideološkim i institucionalnim sferama. U bilo kojoj skupini ili

organizaciji, Židovi, imajući dovoljan broj i dovoljno vremena – a oni mogu raditi bez prestanka za određene ciljeve duže od bijelaca (čak i generacijskom smislu) – će ostvariti svoj kolektivni uspjeh vezan uz pitanja važna za njih.

Mogli bismo reći da je dominacija stanovništva postignuta kroz kontrolu kulture. Dominantna rasa stvara i oblikuje društveno, psihološko i bihevioralno okruženje kojem se rase moraju prilagoditi. Dominantna skupina stvara okruženje, kulturu, povoljnu za svoje pripadnike no eksploatacijsku i neprilagodljivu za podređene rase. Židovi su otišli toliko daleko da se zalažu za istrebljenje bijelaca, usprkos tome što su osmislili zakone koji genocid predstavlja kao zločin protiv čovječanstva. Oni rutinski ignoriraju i krše zakon kad god to odgovara njihovim potrebama. Nesvjesni zapravo jednog paradoksa, a to je da kao društveni paraziti zapravo imaju namjeru ubiti svog domaćina o kojem ujedno i ovise.

Da biste u potpunosti shvatili radikalno i pogubno djelovanje židovske dominacije, razmotrite povijesnu analogiju koja će za čitatelje biti lakše shvatljiva. Usporedite stanovništvo i društveni sustava Američkih Indijanaca – velike, gusto naseljene civilizacije Azteka i Inka kao i slabo naseljena lovačka područja sa lovačko-sakupljačkim plemenima Sjeverne Amerike – prije i nakon dolaska bijelog čovjeka.

Godine 1532., španjolski konkvistador Francisco Pizarro, sa samo 168 ljudi (106 pješaka i 62 konjanika), daleko od bilo kakvih španjolskih ispostava na Karibima, koje bi ga ojačale s ljudstvom i oružjem, osvojio je carstvo Inka čiji je vladar zapovijedao vojskom od 80 000 ratnika. Inke su vladale većinom dijelova današnjeg Perua, Ekvadora, Bolivije i dijela Čilea. Nakon poraza, Inke su izgubile volju za otporom i šačica Europljana završila je pokoravanjem milijuna Američkih Indijanaca. To je bio jasan prikaz rasne dominacije, nevezano za vrhunsku tehnologiju ili namjerno širenje bolesti.

To se ponovilo svugdje kamo su išli Europljani, ne tako dramatično, ali vrlo brzo: u ostatku Latinske Amerike, Sjevernoj Americi, Africi, Aziji (uključujući Kinu i Indiju) i u Sibiru. Bijelci su brzo posvuda uspostavili svoju dominaciju nad domorocima.

Izuzetno je važno biti svjestan ovog fenomena. Židovi su dominantni nad nama na njihov način, kao što smo i mi bili nad ne-bijelcima na naš. A dosada se nismo bolje nosili s njima nego što su se Afrikanci, Azijati ili Američki Indijanci nosili s nama. Naravno, u skladu s prijelaznim zakonom nejednakosti navedenim u drugom odlomku ovog eseja, Židovi su zamijenili bijelce desetljećima ranije kao rasa koja dominira nad svim ne-bijelim rasama na svijetu.

Što se ubraja u potpuno podčinjavanje bijelaca Židovima, koje je počelo u 19., a kulminiralo u 20. stoljeću?

Demografija je jedan čimbenik. Unatoč urođenoj dominaciji, niti jedna rasa ne može pobijediti mnogo veću rasu osim ako ima dovoljno pripadnika da to učini. To im je očito nedostajalo prije 18. i 19. stoljeća, kada su Židovi iskusili masovnu populacijsku eksploziju. Iako su Židovi oduvijek predstavljali bogatu, privilegiranu i moćnu kastu u Europi, njihove brojke nisu bile dovoljne da u potpunosti dominiraju i iskrive cijelu kulturu.

Eksplozija populacije poklopila se s unutarnjom smjenom populacije i zamjenom. Iako su iberijski Sefardi brojčano nadjačali Aškenaze u rano moderno doba, nakon protjerivanja iz Španjolske i Portugala, njihove brojke su opale, dok su one Aškenaza porasle. Danas Aškenazi čine oko 90 posto svjetskog Židovstva, dok iberijski Sefardi, nekad jaki u brojkama, više ne postoje, gledajući genetski i društveno. (Manjina označena sa "Sefardi" danas su drugačija populacija – orijentalni Židovi koji vode sefardske vjerske obrede.)

Čini se da Aškenazi predstavljaju osobito smrtonosan soj… što puno govori. Oni su vođeni gorućom mržnjom koju ne-Židovi ne mogu u potpunosti shvatiti. (Čudno, većina ne-Židova ostaju potpuno nesvjesni toga, čak i kada ih udari u lice.)

Židovska dominacija je također tehnološka. Židovi provode vrlo tijesni monopol nad intelektualnim govorom, udruživanjem, izbornom politikom i "javnim mnijenjem" kroz njihovu višestoljetnu kontrolu masovnih medija, filmove, popularnu glazbu, video igre, izdavaštvo i Internet.

Jednom kada jedna rasa uspješno potvrdi svoju dominaciju nad drugom, to narušava normalne kulturne i biološke procese u nižoj skupini. Proces socijalizacije mijenja vodeći kadar potonjeg. Prirodni vođe smatrani su neprijateljima od strane vladajuće klase i bivaju eliminirani - čak su i ubijani ponekad, kao što je Pizarro ubio vođu Inka, Atahualpu, ili komunisti koji su masakrirali poljske časnike u Katynu 1940. – dok sreća ambicioznih, dovoljno nadarenih i energičnih koji žele raditi protiv vitalnih interesa vlastita naroda, napreduje.

Kao rezultat toga, ne-Židovi diljem svijeta postali su žrtve progona od strane zatvorenog, zatucanog, netrpeljivog, ogorčenog, mržnjom ispunjenog, nasilnog, zločinačkog, dogmatskog, netolerantnog, praznovjernog, prljavog mentaliteta geta i sinagoge.

Jedna dalekosežna razlika između židovske vladavine i bjelačke vladavine, unatoč nesavjesnom korištenju riječi "genocid", je ta da bijelci nikada nisu imali namjeru istrijebiti domoroce. Da je to bio njihov cilj, rase danas više ne bi postojale. (Neke demografski male podvrste jesu nestale.)

Umjesto toga, ne-bjelačke rase su brzo rasle, barem do nedavno, kada su moderne tehnike smanjenja populacije

provedene na globalnoj razini kroz takozvane mjere "kontrole rađanja" i "planiranje obitelji." No to je učinjeno pod pokroviteljstvom Židova, a ne bijelaca, jer mi više ne upravljamo vlastitom sudbinom, a kamoli tuđom.

Ipak, Židovi, opijeni samostalno proizvedenim bijesom njihove društveno-konstruirane religije Holokausta, imaju namjeru počiniti genocid. To uostalom piše i u Starom zavjetu, što je njihova "sveta" Tora.

Svaki značajni napor da ih se zaustavi mora u obzir uzeti i rasnu dominaciju i smisliti način kako ih uspješno osujetiti i nadvladati. To znači identificirati točke pritiska i jedinstvene ranjivosti, kao i prednosti, i ciljati ili kompenzirati za oboje, pojedinačno. To je praktični problem koji zahtjeva maštovita rješenja.

Jedno pravilo uključeno u analizu dominacije je da je od vitalnog značenja pravilno prepoznati i suočiti se s glavnim neprijateljem kako bi se riješili naši rasni problemi (neovisnost i opstanak). Konceptualno gledano, to nije mali udio. Crnci, Mestici, Arapi i Azijati su svi po strani. Kao što je rekao William Pierce, mi idemo ka izumiranju zato što Židovi paraliziraju našu volju i sposobnost da se odupremo uništenju. U okolini bez Židova, "možemo izbrisati svaku rasu sa zavezanim rukama iza naših leđa… Moramo učiniti brzo nešto protiv Židova. A jasno, ključ da skinemo Židove s naših leđa je vraćanje kontrole nad našim masovnim medijima."

Njemačka je nakratko pokazala da je moguće uspješno protivljenje bijelaca Židovima, kao što su to učinile Španjolska i Portugal u 15. stoljeću. Kao druga najdominantnija rasa na svijetu, bijelci su u boljoj poziciji od bilo koga drugog da zaustave destruktivni proces. Ipak, prvo moramo steći odlučnost i domišljatost da to učinimo.

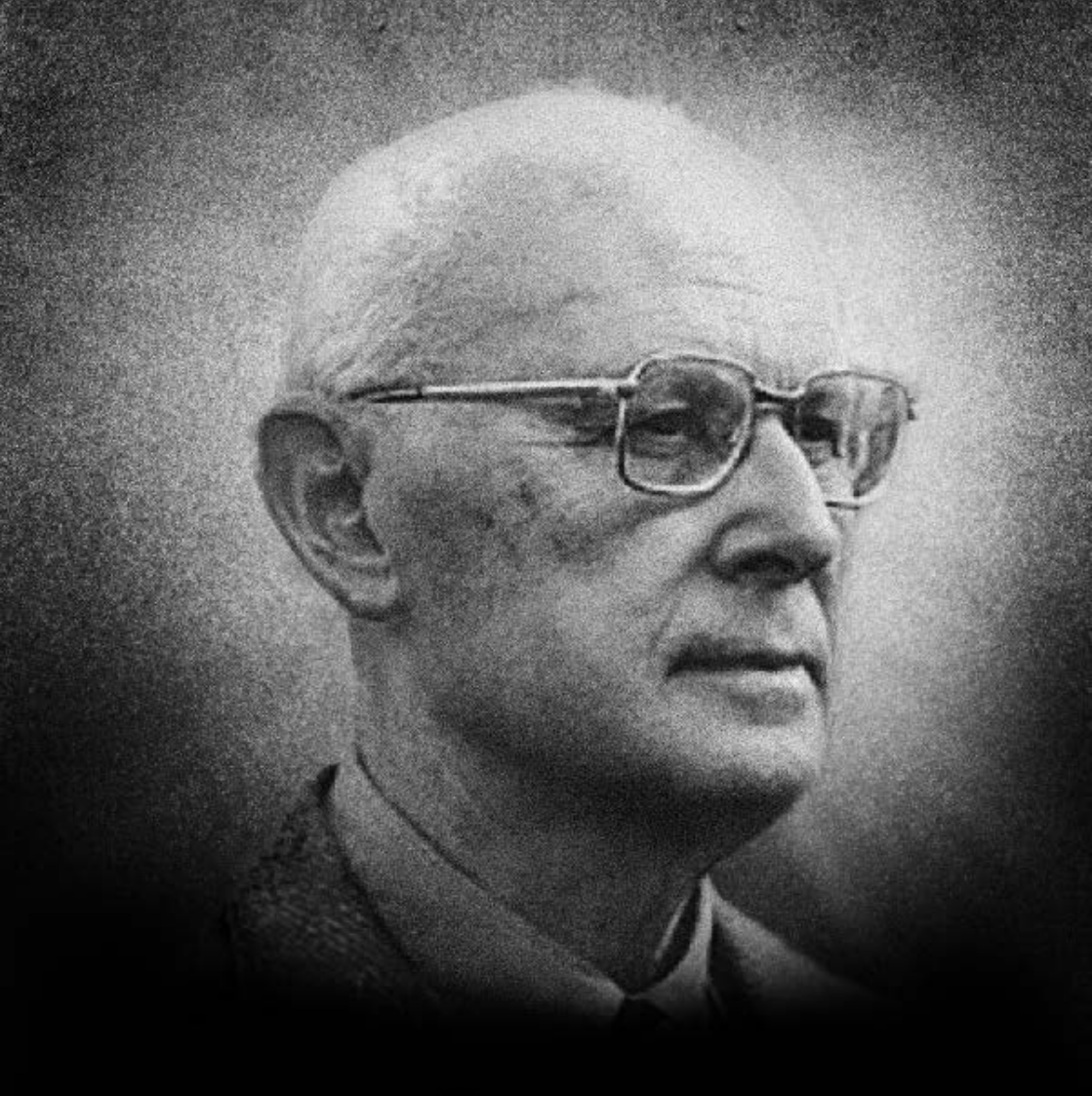

In Memoriam:
Dominique Denner

16. travnja 1935. ᛉ 21. svibnja 2013.

Prošla je godina dana otkako je francuski povjesničar i europski patriot Dominique Venner okončao svoj život na oltaru crkve Notre Dame u Parizu. Venner je želio skrenuti pozornost na sve veći demografski pad europskog čovjeka i pokazati da moramo biti spremni dati sve za spas naših naroda. No, njegova smrt neće biti uzaludna dok god se pamti. Stoga, sjetite se danas Dominiquea Vennera, njegova života, rada i žrtve.

Razlozi za dragovoljnu smrt

Zdrav sam umom i tijelom, i ispunjen sam ljubavlju za svoju ženu i djecu. Volim život i ne očekujem ništa onkraj njega već samo nastavak moje rase i mojeg duha. No, u predvečerje života, suočavajući se s ogromnim opasnostima za svoju francusku i europsku domovinu, osjećam dužnost djelovati dok još imam snage. Vjerujem da je nužno žrtvovati se kako bih razbio ovu ravnodušnost koja nas je zarazila. Odustajem od ono života što mi je preostalo kako bih prosvjedovao i utemeljio nešto. Izabirem vrlo simbolično mjesto, katedralu Notre Dame u Parizu, koju poštujem i obožavam: izgradio ju je genij mojih predaka na mjestu još starijih kultova zazivajući naše drevno podrijetlo.

Dok su mnogi ljudi robovi svojih života, moj čin utjelovljuje etiku volje. Dajem se smrti kako bih probudio uspavane savjesti. Ustajem protiv sudbine. Ustajem protiv otrova duše i protiv prohtjeva agresivnih pojedinaca da unište temelje našeg identiteta, posebno obitelj, intimnu osnovu naše višetisućljetne civilizacije. I, dok branim identitete svih naroda u svojim domovima, ustajem i protiv zločina koji ide za zamjenom našeg naroda.

Prevladavajući stav ne može ne ostaviti iza sebe svoje otrovne nejasnoće, i Europljani moraju snositi posljedice. Nemajući religiju temeljenu na identitetu, koja bi nas usidrila, mi dijelimo zajedničko sjećanje koje seže sve do Homera, skup vrijednosti na kojima će biti ponovno rođena naša budućnost jednom kad raskinemo s metafizikom beskonačnog, štetnim izvorom svih izdanaka modernosti.

Ispričavam se unaprijed svima koji će patiti zbog moje smrti, prvenstveno i najviše mojoj supruzi, mojoj djeci i mojim unucima, kao i mojim prijateljima i štovateljima. Ali jednom kad bol i šok prođu, ne sumnjam da će razumjeti značenje mojeg čina i iskoračiti iz tuge s ponosom. Nadam se da će podnijeti to zajedno. U mojim zadnjim zapisima naći će nagovještaje i objašnjenja mojeg čina.

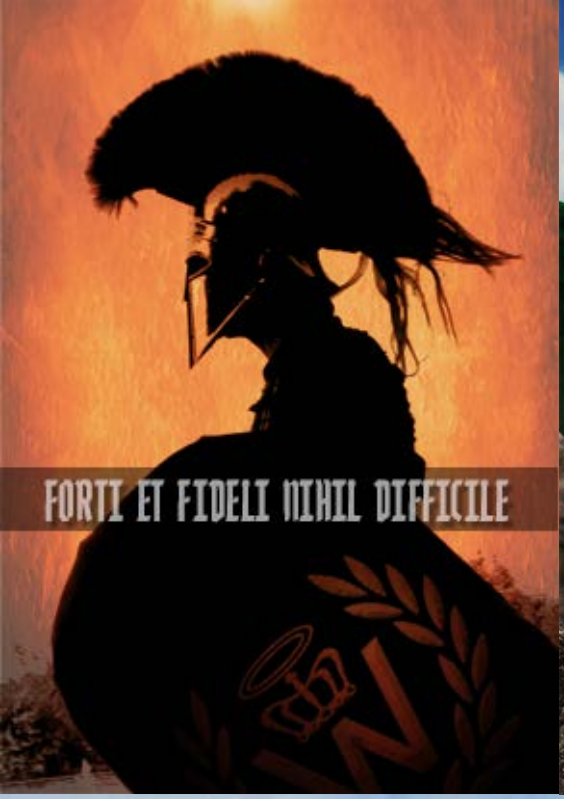
FORTI ET FIDELI NIHIL DIFFICILE

The White Resister
VOICE OF THE WHITE RESISTANCE

HOLOCAUST
www.vho.org

Kako su antifašisti "oslobađali" Zagreb i Zagrebčane

Kroz cijelo vrijeme trajanja bivše države u školi smo učili o "Narodnooslobodilačkoj borbi" i o "oslobođenju" koje je uslijedilo u svibnju 1945. godine. No neke stvari su nam vješto prešućivali. Dok su se po austrijskim, a još više slovenskim poljima i šumama tek pripremale orgije najbolesnijeg ubijanja ljudskih bića samo zato jer se ne slažu s "antifašistima", stanovnici Zagreba koji nisu pobjegli bili su partizanima odmah pri ruci, pa nisu morali čekati. Ubijanje bez granica moglo je početi bez oklijevanja. Povijesnih dokumenata koji o tome svjedoče ima u izobilju. Ovaj put prisjetimo se samo nekih od njih.

Noć strave na Rebru

Jedan od preživjelih svjedoka tog partizanskog užasa Ivan Čičak Markov koji je tada bio domobran intendant-opskrbnik, ovako opisuje noć strave u bolnici "Rebro" 9/10 svibnja 1045 godine:

"Oko jedan sat poslije ponoći došla je dežurna časna sestra s krunicom u ruci i rekla mi: "Gospodine, partizani su opkolili bolnicu!" Pošao sam k prozoru u namjeri da skočim, ali su me u tome spriječile časne sestre. Stigla su i ona dva bolničara i umirili me. Ujutro nam je naloženo da svi siđemo u krug bolnice i da se razvrstamo po rodovima vojske. Bolničari su me strpali u civile. Domobranima je odmah naloženo da ranjenike snose u bolnički podrum, da pripreme sve odjele za prijem ranjenih partizana. Zbog lijepog rukopisa mene su odredili da popisujem prispjele ranjenike, jer su bolničari svjedočili kako sam sakat u nogu, što sam ja i prihvatio. Kad su domobrani snijeli ranjenike, nekamo su ih otjerali. Oko 22 sata desetak naoružanih partizanki sišlo je u podrum k ranjenicima. Tukle su ih, maltretirale i izvrtale krevete ne osvrčući se na njihove jauke i zapomaganja. Jednoj partizanki od udaraca je ostao

u pesnici slomljen zub nekog ranjenika, pa je došla da joj se to izvadi. Dok je liječnik vadio, ja sam joj pridržavao ruku.

Nešto poslije ponoći, tj. 10. svibnja 1945, stigla su dva kamiona s partizanima koji su opkolili bolnicu. Premda u velikom strahu, ipak smo sve gledali s prozora. Doveli su i osam zarobljenih Nijemaca i poslali ih u podrum ranjenicima. Htio sam vidjeti što rade. Uzeo sam knjigu u koju sam uvodio prispjele partizanske ranjenike i krenuo k vratima. Partizan stražar dočekao me je sa psovkom i nije mi dao proći. Oštro sam mu rekao: "Ti radi svoj posao, a mene pusti da ja radim svoj. Gdje je komandir?" Na to me je pustio. Prošao sam na ulaz gdje su parkirani kamioni. U prolazu sam vidio kako četiri njemačka zarobljenika na nosilima iznose ranjenike, dvojica ih za ruke i noge ubacuju u kamione, a preostala dvojica na kamionu slažu ih pod ceradu jednog na drugoga, kao drva-cjepanice. Ranjenici su jaukali, zazivali Boga, sv. Antu, majku, žene, djecu i slično, na što se nitko nije obazirao. Pored njih je, dok su to radili, stajao jedan partizan s uperenim automatom u zarobljenike, te moj prolazak nije ni primjetio. Čim sam ušao u bolnicu, pozlilo mi je od onoga što sam vidio. Sve sam ispričao časnoj sestri i dvojici bolničara i zamolio ih da šute. Kad su potovarili ranjenike, kamioni su krenuli prema Maksimiru i najednom se zaustavili. Gonjen znatiželjom krenuo sam u bolničkom mantilu iz bolničkoga kruga, ali me je stražar zaustavio. Vratio sam se u zgradu za bolničko osoblje i s balkona gledao kako ranjenike vade iz kamiona i bacaju u jamu jednoga na drugoga. Kad su ih povadili, na tu gomilu ranjenika pucali su iz automatskog oružja. Poslije su Nijemci zarobljenici zagrnuli jamu, iskopali sebi drugu u kojoj su oni postrijeljani."

"Podsljemenska" puna grobova

Bolnica Rebro bila je samo mali djelić, iako ekstremno brutalan, tadašnjeg partizanskog divljanja po Zagrebu. Današnja čuvena podsljemenska zona, statusni simbol novokomponiranih bogataša, kao i cijela Zagrebačka gora, posuti su kostima nedužnih ljudi ubijenih samo zbog ideje „maršala“, da nacionalno svjesni Hrvati moraju nestati iz njegove "despotije". O tome svjedoči Izvještaj Miroslava Haramije "o radu na pokapanju lešina i strvina na teritoriju Mjesnog Narodnog Odbora u Gračanima."

"Dana 10. maja nakon što je svršila borba, između Narodno Oslobodilačke Vojske to jest Jugoslavenske Armije i neprijateljske vojske koja je poražena, pristupilo se radu na pokapanju lešina i strvina, kojih je bilo mnogo,te su predstav-ljale opasnost po zdravlje tamošnjeg stanovništva, kao i stanovništva Zagreba. Radovi su vršeni pod vodstvom druga Ferde Negra, a pod nadzorom druga Haramija Miroslava, obojica članovi Narodno Oslobodilačkog Odbora Gračani, a uz pomoć tamošnjih seljaka koji su se svi odazvali pozivu na rad koji je bio ogroman

i od velike važnosti. Sve lešine i strvine su pokopane na prikladnim mjestima uz prethodnu dezinfekciju krečnim mliekom, kaporitom i lizolom u propisno duboke jarke, te propisno zagrnute zemljom."

Ti i danas većinom neoznačeni grobovi nalaze se na mnogim mjestima u Gračanima, uzduž hodočasničke staze zvane "Stepinčev put" prema Mariji Bistrici, kao i na Zagrebačkoj gori do samog Sljemena. To znači da brojni planinari i sportaši, ni krivi ni dužni, možda hodaju po kostima nedužno umorenih. Neki od stanovnika famozne "podsljemenske zone" možda za vrijeme šetnje vlastitim vrtom prelaze preko ostataka pobijenih. Pa i sami hodočasnici koji pješice putuju za Mariju Bistricu prolaze pokraj grobišta.

Mili Budaku pokazali silovanu i ubijenu kćer

Same brojke grobišta i žrtava ni približno ne opisuju upravo sotonsku nasladu ubojica nad patnjama žrtava. U zlostavljanju i ubijanju žrtava grada Zagreba 1945. godine sudjelovala je tzv. "Lajbek milicija" koja se je oblačila u nošnju sličnu prigorskoj, što nije dokazano, ali zločini su na žalost bili vrlo stvarni. U toj postrojbi ubojica posebno su se istaknule partizanke. Nekoliko je kuća pretvoreno u morbidnu "javnu kuću" za partizanske oficire, nakon čega su zarobljene djevojke i žene na odvratan način ubijane. U jednoj takvoj kući strave svoj mladi život na jeziv način je završila Grozda Budak, kćerka Mile Budaka. Nakon mnogostrukog silovanja i mučenja, partizanke su joj stolarskom pilom pilile udove vrlo polako. Izvor ovih podataka, načelnik Vojnog suda II armije dr. Gabrijel Divjanović, tvrdio je štoviše, kako je svako mučenje snimljeno fotoaparatom, te su on i Vlado Ranogajec slike unakažene i ubijene kćerke pokazali ocu žrtve Mili Budaku prije nego su ga ubili.

Ubijali siročad

U Pustodolu je pobijeno preko 500 muške i ženske djece u dobi od 7 do 15 godina, štićenika Državnog zavoda odgoja djece, koja su u ratu izgubila oba roditelja. Prema osobnom svjedočanstvu Miroslava Haramije, koji je po nalogu organa “narodne vlasti” izvršio dezinfekciju grobnica na gračanskom području, izgled trupala ukazivao je na bolesno stanje uma i zvjersko panašanje počinitelja. ”Žrtve su bile strahovito unakažene. Stratišta su bila puna raskomadanih i unakaženih golih ljudskih tijela.

Živim ljudima vadili srce, jetre i maternice

"Glave su im bile odsječene ili raskoljene sjekirama, bili su im prerezani grkljani, odsječeni udovi, spolni organi i dojke. Većini žrtava zaživotno su vađeni utrobni organi, većinom srca, jetre i maternice". Nakon izvršene dezinfekcije, pregled grobnica obavili su sanitarni inspektori Higijenskog zavoda u Zagrebu Sabadoš i Farkaš, te opunomoćenici istog zavoda, dr. Berlot i dr. Sindik. Tijekom očevida Berlot se onesvijestio, a Sindik je dobio živčani slom i neko vrijeme liječio se je na psihijatriji. "Lajbek diviziji" pripisuje se ubojstvo oko 15 000 nedužnih ljudi do kolovoza 1945. godine kada je raspuštena. Do danas nitko od tih zlikovaca nije odgovarao za svoja zlodjela. Također ni jedna masovna grobnica u Zagrebu nije sudski ekshumirana. Bježeći od svoje savjesti, Đoko Jovanić, koji je osobno zapovijedao tim čudovišnim nedjelima, pobjegao je odmah po utemeljenju Republike Hrvatske u Beograd, gdje je umro skrivajući se u vojnom stanu bez imena na vratima.

SPORT
ZDRAVLJE
KREATIVIZAM

Kada se Ajatolah Homeini vratio u Iran 1978. uz veliku podršku građana, ponovo je dokazao koliko religija i ideologija mogu biti moćne.

Da vidimo kakvi su mu bili izgledi. 13 godina je proveo u egzilu u Parizu. Nije imao vojsku, vladu, nikakav politički utjecaj, nikakav pravni status. Protivnik mu je bio jedan od najmoćnijih vladara muslimanskog Bliskog istoka, iranski šah Mohammed Reza Pahlavi. On je bio okrutan diktator u punom smislu riječi, koji je zapovijedao brutalnom i vrlo učinkovitom tajnom policijom i snažnom vojskom koja je bila opremljena najmodernijim američkim oružjem, a izobilje nafte im je pomoglo da to sve financiraju. Šah i njegova obitelj su bili jedna od najbogatijih i najutjecajnijih obitelji na svijetu.

Ali do kraja 1979. godine, Šah je sam bio protjeran iz Irana, u strahu za svoj život, i jedva je uspio pronaći zemlju koja bi ga primila kao izbjeglicu. Ajatolah je u međuvremenu došao na vlast, mase su ga obožavale i štovale. Njegova svaka želja i riječ su bile zapovijed.

Da bi uspio pobijediti uz tako slabe izglede, što je to Ajatolah imao a Šah nije? Kakvo oružje, koju prednost je imao? Je li bio bolji vođa i vladar? Ne, nije. Naredni događaji su pokazali da je bio smotan, neučinkovit, idiot na području umijeća vladanja. Je li narodu nudio bolji gospodarski program koji će podići životni standard? Ne, nije. Skoro uopće nije ni govorio o ekonomiji jer ni o tom području nije znao ništa. Je li više mario, suosjećao sa svojim narodom? Opet je odgovor ne. Bio je okrutniji i brutalniji od Šaha što je dokazao raznim proizvoljnim optužbama, tisućama egzekucija i neosnovanim proklamacijama tijekom zadnjih sedam godina.

Ali čime je onda uspio svrgnuti nekad najmoćnijeg Šaha, steći tolike pobornike i postati vođa i žarišna točka svih muslimana Bliskog istoka, Dalekog istoka, čak i svijeta?

Velika prednost koji je Ajtolah imao i još ima, je moćno oružje RELIGIJSKOG VJEROVANJA. To je prastaro oružje kojim se muslimani služe već gotovo trinaest stoljeća, a koje je savršeno 'skrojeno' za njihove emocionalne i zaostale pripadnike. Židovi su također uspjeli nešto takvo skrojiti – nešto što je smislio njihov parazitski um i što im je učinilo čuda u zadnjih 3.000 godina. Ali to je druga priča.

Ono što želim reći svojim bijelim rasnim drugovima je ovo: RELIGIJE su poput vatre: moćna sila u ljudskoj jednadžbi koja može ili ojačati ljude koji ju koriste, ili uništi njihovu cijelu društvenu strukturu, isto kao što požar može spaliti kuću.

Religija bijelog čovjeka se dosad koristila kako bi spalila njegovu kuću – a koristili su je neprijatelji kako bi zbunili, uništili i dezintegrirali Bijelu rasu.

Ali vratimo se na muslimansku religiju i proučimo njezino povijesno porijeklo, kako se širila i stekla današnji utjecaj.

Kao što sam već istaknuo, relativno malo pustinjsko područje u Aziji na istočnom kraju Mediterana je bilo žarište i polazišna točka za tri velike religije čovječanstva; judaizam, kršćanstvo i muhamedanizam. Iako su se pojavile i raširile još tisuće religija koje su zatrovale umove ljudi, ove tri religije su imale veći utjecaj na smjer povijesti od svih ostalih religija zajedno.

Muhamed, osnivač islamske religije, je rođen oko 571. godine na području današnje Saudijske Arabije. Otac mu je umro prije njegova rođenja a majka nedugo nakon toga. Podigli su ga i odgojili njegov stric i djed, te je u mladosti iskusio težak život. Sa 25 godina se oženio sa Khadijah, starijom židovskom udovicom koja je bila dosta imućna, tako da je njegovim financijskim problemima došao kraj. Mogao se posvetiti meditaciji i promišljanju o ljudskoj prirodi i sudbini.

U njegovim četrdesetim godinama to se promišljanje iskristaliziralo u artikuliranu religiju u kojoj je proglasio da postoji samo jedan Bog, Alah, i da je on, Muhamed, njegov glasnik i prorok. Prva koja se preobratila na tu novu religiju je bila njegova žena Khadijah.

Uskoro se našao usred oluje ljutitih protesta u svom rodnom gradu Meki, jer su ljudi tamo vjerovali u više raznih bogova i idola.

Svi su ga prezirali tako da su ga prognali iz rodnog grada. Muhamed je pobjegao sjeverno u Medinu. Taj bijeg 622. godine je u povijesti poznat kao Hidžra.

Ovdje se njegov propovjednički trud isplatio i uskoro je imao čitavu vojsku sljedbenika. S tom snažnom vojskom vratio se i pokorio svoj rodni grad Meku, a muslimanska religija se počela širiti poput požara.

U 61. godini života je umro, a nakon njegove smrti 632. godine, ostavio je svojim sljedbenicima religiozno-političko nasljeđe koje se nastavilo širiti i prosperirati sve do danas. To nasljeđe je bilo snažno oruđe kojim je Ajatolah Homeini uspio svrgnuti iranskog šaha sa perzijskog prijestolja.

Danas se 850 milijuna muslimana, petina svjetskog stanovišta, okreće prema Meki pet puta dnevno prilikom molitve. To je druga po veličini svjetska religija, koja brojčano sustiže kršćanstvo i uskoro će imati više sljedbenika od kršćanstva. Numerički se širi brže od bilo koje druge religije kroz dvije varijable: a) broj novih konvertita i b) visoka stopa nataliteta obojenih rasa koje su prihvatile tu vjeru. To je dominantna vjera u oko 40 nacija, čak je i Sovjetski Savez imao oko 40 milijuna muslimana, koji su činili 15.5% njegove populacije.
Idemo sad proanalizirati i usporediti osobine i karakteristike te religije sa našom religijom, KREATIVIZMOM.

Muhamedanizam vs. Kreativizam – Usporedba

Osnove vjere: Muhamedanizam se temelji na istoj staroj prijevari na kojoj se temelje i tisuće drugih religija – na duhovima na nebu, hokus-pokusu, slijepoj pretpostavci za koju niti židovi niti kršćani ni muslimani ni bilo koji drugi naivci nemaju nikakvih dokaza.

Kreativizam, s druge strane, se temelji na vječnim zakonima prirode, na iskustvima iz povijesti, na logici i zdravom razumu.

Ukratko, naša religija je usredotočena na stvarni, postojeći svijet i traži načine na koje možemo izgraditi bolji svijet uz pomoć naše inteligencije, marljivosti i kreativnosti.

Sveta knjiga ili knjige: Sveta knjiga islamske religije je Kuran.

Navodno sadrži zabilježene iskaze samog Muhameda, bar kako ih je zapamtio neki nepoznati pisar ili pisari. Ta je pretpostavaka ista kao ona vezana uz Novi zavjet; da su Matej, Marko, Luka i Ivan, tko god oni bili, nekako i negdje "zapamtili" iskaze Isusa Krista i zapisali ih. Ne postoji nikakav dokaz koji bi podržao te nebulozne tvrdnje.

Sabrane povijesne činjenice koje se mogu sakupiti o Kuranu govore slijedeće: prvi iskazi iz Kurana su navodno zapamćeni (tko ih je zapamtio?) i zapisani na palminom lišću ili kamenju. Onda su bačeni u bačvu a kasnije zapisani u knjizi nasumičnim redom. Onda ih je treći kalif Osman, 644.-656. godine, nekoliko desetljeća nakon Muhamedove smrti "sastavio" u jednu

zbirku nazvanu kodeks Medine i istovremeno uništio sve druge verzije kako bi izbjegao nekonzistentnosti i konfuziju. Tek je u 10. stoljeću (tri stoljeća nakon Muhamedove smrti) sastavljena prva "autorizirana" verzija.

Koliko je autentičan Kuran u usporedbi sa Muhamedovim učenjima? Tko zna? Ali uzimajući u obzir razne manipulacije i vremensku razliku, svaka sličnost može biti samo čista slučajnost. Bez obzira na to, kakav god bio, Kuran je imao veliki utjecaj na oblikovanje arapskog jezika i ujedinjavanje vjerskog i političkog razmišljanja raspuštenih i bezobličnih grupa Arapa, Semita, hindusa, orijentalaca, crnčuga i ostalih obojenih rasa.

KREATIVIZAM pak ima tri osnovne knjige koje je napisao osnivač religije i koje su objavljene, autorizirane, prošle recenziju i sve ostalo dok je osnivač još bio živ. Osnivač je napisao i nekoliko dodatnih knjiga poput "Širenje Kreativizma" (Expanding Creativity) za svoga života, time eliminirajući svaku sumnju o autentičnosti sadržaja knjiga. Te tri osnovne knjige su Vječna religija prirode, Biblija bijelog čovjeka i Zdrav život.

Ciljevi Kreativizma su strogo definirani a program jasan i pragmatičan. Opsežan je i pokriva sve glavne teme, probleme i moralne vrijednosti koje su bitne za preživljavanje, širenje i napredak Bijele rase. Za razliku od kršćanske Biblije ili islamskog Kurana, te tri osnovne knjige nisu sastavili neki nepoznati ili nepostojeći "izvjestitelji" koji su navodno sakupili nepotvrđene glasine, mitove i izjave i objavili ih nekoliko stoljeća kasnije.

Ciljevi i svrha. Neki ciljevi koje je Muhamed očito imao na umu su:

a) Ujediniti raspuštena i raštrkana pustinjska plemena u moćno i polarizirano političko i vjersko tijelo.
b) Uvođenjem pranja nekoliko puta dnevno, kao dio njihovog religijskog rituala, očito je htio popraviti fizičke i osobne navike te čistoću tih primitivnih plemena (čije su osobne navike bile nehigijenske).
c) Pružiti tim primitivnim pustinjskim plemenima inspiraciju, smjer i osjećaj moralne odgovornosti.
d) Izgraditi moćno političko carstvo kojem će on biti na čelu.

U svim tim ciljevima Muhamed je uspio relativno dobro.

Ciljevi Kreativizma su detaljno objašnjeni u našim osnovnim knjigama. Oni su jasni, iscrpni, konstruktivni i konzistentni. Tiču se cijele planete Zemlje, a ne nekog ograničenog područja ili teritorija.

Bez detaljnog objašnjavanja našeg cjelokupnog vjerovanja, naši ciljevi se mogu sažeti u slijedećim odrednicama:

1. Preživljavanje, širenje i napredak Bijele rase i samo Bijele rase.
2. Informirati, uzbuditi i ujediniti Bijelu rasu u borbi koja će srušiti židovsku dominaciju i vratiti kontrolu nad našom sudbinom.
3. Skinuti Židove, crnčuge, obojene rase i ostale parazite sa leđa Bijele rase.
4. Dati Bijeloj rasi osjećaj svjesnosti, moralnosti i smjera.
5. Sastaviti smislen plan i nacrt za budućnost Bijele rase.
6. Izazvati osjećaj rasne odanosti prema Bijeloj rasi među svim bijelim nacijama i narodima diljem svijeta.
7. Zdrav razum u zdravom tijelu u zdravom društvu u zdravom okolišu, kao što smo naveli u našem programu ZDRAV ŽIVOT.
8. Eugenika. Rad u skladu sa zakonima prirode kako bi poboljšali bijele gene.
9. Izgraditi Bjelji i sjajniji svijet, tako da Bijela rasa isključivo nastani sva pogodna područja na ovoj planeti Zemlji.

Više o muhamedanizmu

Kuran, kao što smo naveli, nije samo sveta knjiga muslimana nego se općenito smatra svetom jer ju je napisao Bog. Pokušao sam je pročitati u nekoliko navrata, ali mi je bila predosadna, zbunjujuća i besmislena.

Ženu stavlja u neravnopravan položaj, od nje se traži da služi muškom spolu, da mu rađa djecu i zadovoljava njegove seksualne potrebe. Također odobrava poligamiju koju je zabranila većina bijelih civilizacija.

REVOLT

STARI BROJEVI

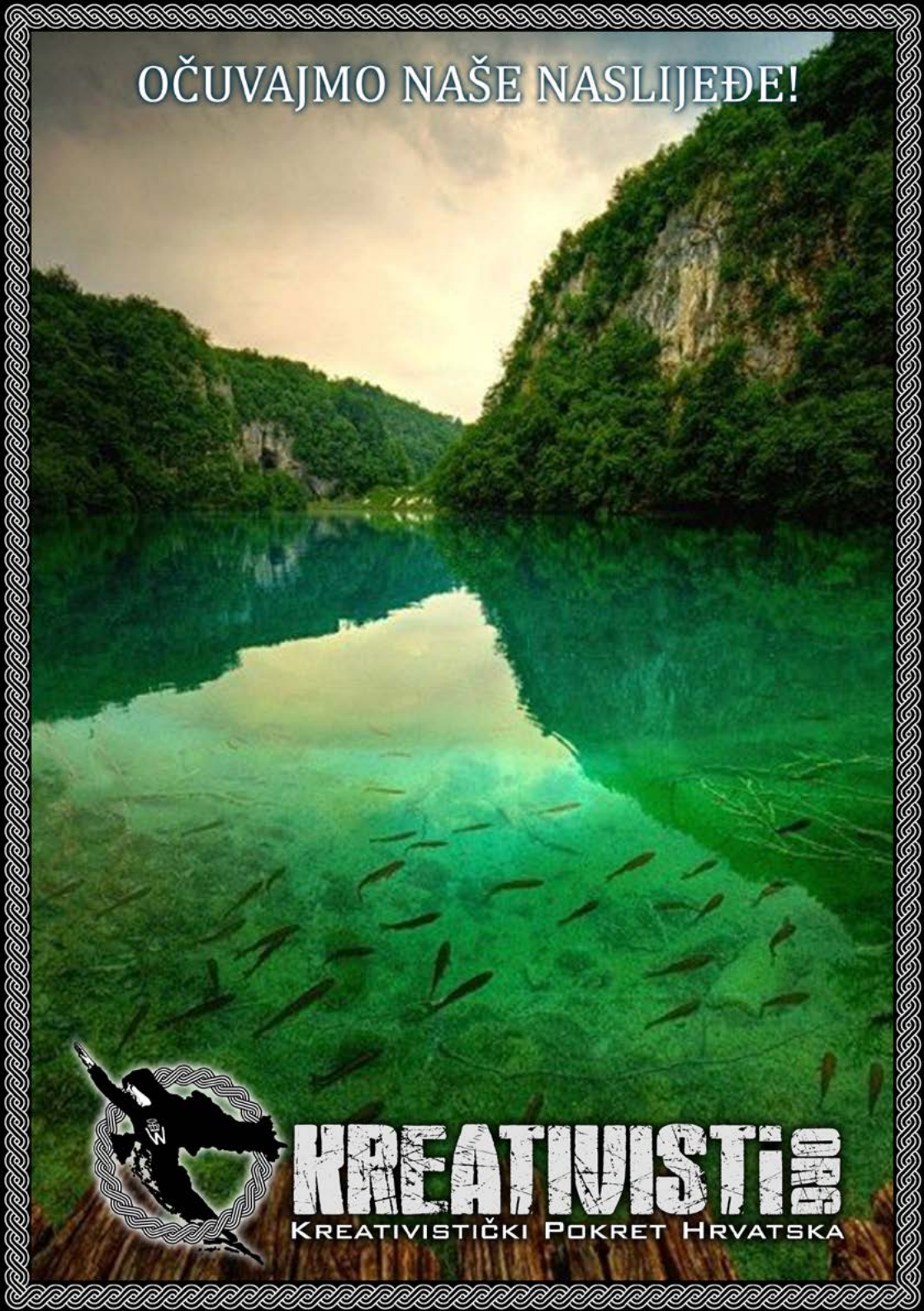
OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!
KREATIVISTI.ORG
KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA